

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3684/2023
18.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Васиљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 969/2023 од 25.05.2023. године, у седници одржаној 18.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 969/2023 од 25.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1064/22 од од 24.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу тужбеног захтева којим је тражио да се тужена обавезе да у корист тужиоца изврши уплату пореза на зараде и у делу којим је тражио да се тужена обавезе да тужиоца врати на послове који одговарају чину, степену и врсти стручне спреме тужиоца. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде штете исплати износ од 7.104.288,80 динара и то: на име изгубљене зараде коју би да је остао у радном односу по редовном току ствари остваривао за период од дана престанка радног односа 24.11.2008. године до дана подношења овог захтева (09.01.2023. године) износ од 6.454.288,80 динара, са законском затезном каматом од дана доспећа сваке појединачне месечне зараде па до дана исплате; на име изгубљених дневница које би, да је остао у радном односу по редовном току ствари остваривао, за период од дана престанка радног односа 24.11.2008. године до дана подношења овог захтева (09.01.2023. године) у износу од 500.000,00 динара, са затезном каматом од дана доспећа сваке појединачне дневнице па до исплате; на име разлике зараде између пуне зараде која би му припала и износа који му је на име зараде исплаћиван за период суспензије са рада од 11.03.2008. године до 04.10.2008. године у укупном износу од

150.000,00 динара, са затезном каматом од дана доспећа сваке појединачне месечне зараде па до коначне исплате; на име накнаде по основу топлог оброка, регреса за коришћење годишњег одмора и минулог рада који би остварио по редовном току ствари да је остао у радном односу за период од 24.11.2008. године до дана подношења овог захтева (09.01.2023. године) у износу од 200.000,00 динара, са затезном каматом од дана доспећа сваке појединачне накнаде до дана исплате; да у корист тужиоца изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање и то за обавезно пензијско и инвалидско осигурање код надлежног Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, за обавезно здравствено осигурање код надлежног Републичког фонда за здравствено осигурање и за незапосленост код Националне службе за запошљавање, а све на износ зараде која би тужиоцу припала да је све време од 24.11.2008. године до дана подношења овог захтева (09.01.2023. године) остао у радном односу код тужене, као и да се тужена обавезе да тужиоца врати на рад. Ставом четвртим изреке, тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 19.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 969/2023 од 25.05.2023. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Новом Саду П1 1064/22 од 24.01.2023. године, у делу одлуке којом је одбачена тужба у делу захтева (став 2. изреке), у одбијајућем делу (став 3. изреке) и у делу одлуке о трошковима поступка (став 4. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 10/23), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца се не указује на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 1. тачке 2. и 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог 01. број ...-.../... од 24.11. 2008.године, тужиоцу је престао радни однос код туженог 28.11.2008. године, због безбедносних сметњи. Тужба тужиоца ради поништаја тог решења је, пресудом Управног суда У 17490710 (2008) ОД 09.09.2010. , одбијена. Захтев за преиспитивање те пресуде је одбијен пресудом Врховног касационог суда Узп 240/10 од 09.07.2011.године. На основу правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К 87/18 од 23.10.2019. године, тужилац је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело примања мита из члана 367. став 3. у вези става 1. Кривичног законика. Предмет овог спора је накнада штете тужиоцу на име изгубљене зараде јер је он правноснажно ослобођен одговорности за кривично дело које му је стављено на терет, а што је био разлог због ког му је престао радни однос код тужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили налазећи да је њему радни однос код тужене престао на основу правноснажног и коначног решења од 24.11.2008.године, које није поништено па нема основа за накнаду штете тужиоцу у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду, као и за враћање тужиоца на рад код тужене.

По оцени Врховног суда нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 25/05...113/17), прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом радни однос престао без правног основа, на захтев запосленог одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у ком запослени није радио.

У конкретном случају, тужиоцу је радни однос код тужене престао на основу коначне и правноснажне одлуке па није испуњен услов за враћање тужиоца на рад код тужене и за накнаду штете, прописан одредбом члана 191. став 1. Закона о раду, како су нижестепени судови правилно закључили, а ревизијом тужиоца се неосновано побија правилност примене материјалног права.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**